

A beteljesült féligazságok

Kezdő: 22.1: Én Istenem?

Derekas: 341. 1-5: Ó Krisztusfő, te zúzott

Lekció: Mt 27,27-44

Imádság

Igehirdetésre készülő: 155: Ó Úr Isten légy közöttünk...

Bevezetés – az önbeteljesítő jóslatok

Szeretett Testvérek!

Ha egy szülő a gyermekét folyamatosan úgy figyelmezteti, hogy: „Vigyázz kisfiam, mert le fogsz esni a fáról!” vagy: „Vigyázz lányom, mert megégeted magad!” akkor előbb-utóbb a szülői figyelmeztetés önbeteljesítő jóslattá válik. Ugyan a szülők jó szándékból figyelmeztetik gyermekeiket, mégis szavaik negatív töltetet hordoznak, ami beépül a gyermekek gondolkodásába és lám-lám: a gyerek leesik a fáról, leány meg megégeti magát. Pszichológusok ezt önbeteljesítő jóslatnak nevezik, amikor a negatív sugalmazásnak köszönhetően pont az történik meg, amire figyelmeztetnek. Ekkor hangzik el az a bizonyos mondat: „Én megmondtam előre!”

A nagypénteki passiói beszámolóban is furcsa módon valamilyen hasonlót hallhattunk. Máté beszámolója szerint Jézus szótlanul tűri a megaláztatását és a keresztre feszítését. Ő néma marad, azonban a környezete folyamatosan beszél. A katonák, közemberek, járókelők, és a főpapok is folyamatosan gúnyolódnak, kommentálnak, szemrehányásokat tesznek Jézusra. Sértésnek és gyalázkodásnak szánják szavaikat, azonban észre sem veszik, de ők is önbeteljesítő jóslatokat mondanak Jézusról: „Ez Jézus – a zsidók királya.”; „Te aki lerombolod a templomot és három nap alatt felépíted, mentsd meg magad!”; „Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni...” A gúnyolódók szándéka nyilván negatív, azonban a szavaik, amit szidalmazásnak szántak mégis beteljesülnek. Ma nagypénteken, Isten Szentlelkének segítségül hívásával mi is sorra vesszük ezeket a beteljesülő jóslatokat. Mert bármennyire is furcsa, de pont a kereszt gyalázata és a kínkeserves szenvedés által válnak valóra ezek a jóslatok. A kereszt áldozata az, ami a negatív szándékot, a gúnyt és gyilkos szándékot áldássá, új létté és feltámadássá formálja.

Beteljesülő féligazságok a passióban (Mt 27)

1.

Az első állítás Jézusról az az, hogy Ő a zsidók királya. A gúnyolódó katonák ugyanis királyi öltözetet adnak a megvert Jézusra és térdet hajtva gúnyolják. Pálcát adnak a kezébe, bíbor köpenyt adnak rá és korona helyett pedig töviskoszorút. Pilátus elé is ezzel a politikai vonatkozású váddal idézték be. A római helytartó erre pedig érzékenyen reagált, hiszen az ő

felelőssége volt az, hogy bármilyen felkelést, vagy önállósodási törekvést tükröző népi mozgalmat le kellett törjön. Ezért is írják fel a keresztfára több nyelven is, hogy Ő volt a zsidók királya. Ez a kijelentés egyrészt tehát politikai koholt vád volt, hiszen Jézusnak nem volt felszabadító és Róma ellenes programja – Ő Istenhez akarta visszavezetni a népet. Másrészt ez kijelentés pedig gúnyos jellegű volt, mint aki a hatalomra tört és mégis belebukott.

Azonban a zsidók királya cím sokkalta mélyebb szerepet jelöl, semmint politikai megváltót, vagy gúnyolni való szerencsétlent. Isten ugyanis azért választotta ki a zsidóságot, hogy közvetítsék az ószövetség idején a többi népnek Isten szeretetét és ítéletét. Ők lettek volna a hegyen épült város, ami Istenre irányítja a figyelmet. Sőt: Dávid király dinasztiájának külön ígéretet adott Isten – akiknek a trónja örökké állni fog. Sem az Istent közvetítő világító szerepet, sem pedig a theokráciát, azaz Isten uralmát megjelenítő királyi hatalmat nem töltötte be a zsidó nép a történelem során. Kivéve egy embert, aki fény az emberiség éjszakájában, aki a valóságos Isteni uralom: a kegyelem és igazság testet öltése a földön. Nem más Ő, mint a Názáreti Jézus – a zsidók valódi királya. Aki nem politikailag értelmezte ezt a címet, hanem azt mélységében töltötte be: szolgálattal és önfeláldozással.

Így hiába gúnyként, vagy politikai vádként vágják Jézus fejéhez a körülállók, hogy Ő zsidók királya, öntudatlanul is igazat mondanak róla. A gúny, mint az önbeteljesítő jóslat valósággá válik. Csupán a csoda szemtanúi nem veszik észre, hogy az az összetörött ember a kereszten valóban a zsidók királya – azaz a világ megváltója.

2.

A második gúnynak szánt, kiforgatott kijelentés az az, hogy Jézus lerombolja a templomot, de három nap alatt újjá építi. Az emberek arra gondoltak, mikor ezt meghallották, hogy Jézus a Nagy Heródes által felújított templomra gondol. Pedig nem erről beszélt Jézus, hanem a saját testének a templomáról. Jézus más helyen az evangéliumban előre megmondja a templom pusztulását és siratja is Jeruzsálemet. Azonban éppen húsvétkor, a halála utáni harmadik napon bizonyítja, hogy valóban újjá építette teste templomát – azaz feltámadt.

De hogyan lehet Jézus teste a jeruzsálemi templom helyettesítője? Hiszen szavaival Jézus arra is utalt, hogy már nem a templomi áldozat fogja kiábrázolni az Isten és ember között kiengesztelődés áldozatát, hanem Ő maga hordozza el testében a bűnök büntetését. Jézus halála pillanatában a templom legszentebb részét leválasztó kárpit kettéhasad. A kárpiton túl lévő részre évente csak egyszer léphetett be a főpap, amikor bemutatta a népért való nagy engesztelő áldozatot. Azért nem lehetett oda gyakrabban belépni, mert úgy tartották, hogy ott található Isten jelenléte. Azonban Isten jelenlétebe bűnös ember meg nem állhat. Ezért választották le a Szentek Szentjét. Jézus halálával azonban ezt az elválasztó kárpitot kettéhasította: azaz halálával szabad utat adott mindenkinek Isten jelenlétéhez.

Mindezt a bűnöket eltörlő áldozatával érthette el: azaz a testében hordozta el a világ bűnéért járó igazságos büntetést. Az Ő teste lesz az új templom, amiben a tökéletes áldozatbemutató megtörténik. Az Ő teste azonban három nap múlva ismét felépül – megelevenedik: azaz feltámad. Ismét azt látjuk, hogy a gúnynak szánt kijelentések valóra válnak.

Az utolsó, és talán legfájóbb kritika, amit a főpapok fogalmaznak meg, így hangzik: „Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni.” Itt a vallási vezetők arra gondolnak, hogy Jézus sokakat gyógyított meg, még fel is támasztott embereket, a halálos vagy éppen kínzó, fájdalmas betegségekből ragadott ki sokakat. Mégis: saját életét lám-lám nem tudja megmenteni. A főpapoknak látszólag igazuk van: Jézus kudarcot vall a saját élete megmentésének vonatkozásában. Azonban küldetésének pont ez a lényege: a saját halála árán ment meg és vált meg mindenki mást. Pontosan ez a mi megváltásunk titka: hogy mindenki helyett és helyében csupán egy valaki – Isten Fia hal meg, hogy a többiek fel legyenek mentve a bűnök büntetése alól.

Ez az örömhír, ez nagypéntek kiforgatott, de igazi üzenete: Isten a maga Fia bukása által ment meg mindenki mást. Persze a vallási vezetők sem veszik észre, hogy szemük láttára, még őket is Jézus kereszthalála mentheti meg a bűneik következményeitől.

A beteljesülés bevon bennünket (Ézs 53)

A katonák, járókelők és főpapok féligazságai látjuk miként teljesültek be nagypénteken. Azonban bennünket is veszélyeztet az, hogy rajtunk kívül maradjon a kereszt üzenete. A nagypénteki járókelők szemtanúi voltak a világ megváltásának mégis kijelentéseik csak féligazságok. Az igazság, a váltság csak akkor lesz számunkra is valóságos, ha mi hittel fogadjuk el és ELFOGADJUK Krisztus váltságát. Különböző hiába igaz és valós a világ megváltása, ha számunkra csupán féligazság.

Be kell nekünk is vonódnunk a nagypénteki keresztáldozatba: fel kell ismernünk, hogy nem egyszerűen törvényszerűségből, vagy éppen a véletlen folytán végezték ki Jézust, hanem a mi bűneinkért kapott sebeket és azért szenvedett, hogy nekünk legyen békességünk. Ezt a bevonódást, ezt a hitbeli felismerést és főhajtást írja le Ézsaiás könyvének az 53. fejezete. A próféta előre megjövendöli Krisztus szenvedéseit és azt is, hogy az emberek el fogják őt utasítani. De csodálatos módon rögtön bűnvallást is tesz – mert a történelmi távlat ellenére – felismeri, hogy az Úr szenvedő szolgálja nekünk szerez váltságot.

Így ma, nagypénteken, felidézve a kereszt szenvedéseit és a gúnyolódók önbeteljesítő féligazságait, lássuk meg a mi sorsunkat és bűneinket is elrejtve a fán szenvedő Krisztusban. Ha betegség, vagy anyagi, vagy bármilyen más kiszolgáltatottság vesz körül bennünket, mondjuk Ézsaiással együtt: „a mi betegségeinket és fájdalmainkat hordozta”! Ha gyötörnek a bűneink és rettent bennünket a kárhozat jogossága, akkor ismét mondjuk reménykedve Ézsaiással együtt: „a mi vétkeinkért kapott sebeket, hiszen sebei árán gyógyultunk meg”! Ha belső, vagy külső békétlenség gyötör bennünket, ismét a prófétával együtt mondjuk: „Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen”! Ha mi magunk is bevonódunk nagypéntek áldozatába, akkor annak igazsága nem marad számunkra féligazság – hanem életet és reményt adó örömhírré lesz a kereszt.

Három teendőnk van: valljuk meg, hogy az a büntetés, ami Isten Fiát törte össze, valójában jogosan és igazságosan bennünket illetne. Ekkor ismerjük fel, hogy Isten mennyire gyűlöli a

bűnt, és mennyire szereti a bűnöst. Gyűlöli a bűnt, mert meg akarja semmisíteni azt. De szereti a bűnöst: mert helyettes áldozatul Fiát adta értünk. Először tehát bűnvallás következik. Másodszor azonban már a hála jön Isten kegyelméért, hogy nem bennünket büntetett. Hála azért, hogy nincs olyan sötétség, vagy szakadék, ami elválaszthatna bennünket Isten könyörülő szeretetétől. Harmadszor pedig látva Istennek az irántunk való elköteleződését, mi magunk is elköteleződünk, hogy hálából ezentúl Őneki élünk.

Az önbeteljesítő jóslatok beteljesedve bennünket is bevonnak: Jézus áldozata nem egy szép pénteki templomi ünnep csupán, hanem a mi életünk megváltása. Olyan ez, mintha kapnánk egy első osztályú repülőgépjegyet Havaii-ra, de nem utaznánk el, mert nem tudunk róla, vagy nem vesszük komolyan. Ne maradjunk le erről a repülőről, ne maradjon Krisztus kereszthalál számunkra csupán a féligazságok szintjén, hanem merjük vállalni a keresztt bennünket is leleplező erejét és kegyelmét! Ámen.

Ráfelelő: 342.1-2: Jézus világ megváltója

Imádság, Csendes perc, Mi Atyánk

Hirdetések

Adakozás

Záró ének: 344.1-5: Királyi zászlók lobognak

Áldás

Himnusz